

A család tengere

Nagyapám elindult a tengerre,
mi pedig elkísértük a buszra,
a kezébe üveget nyomtunk,
hozzon haza nekünk sós vizet
és az aljában egy kis homokot,
esetleg, ha talál egy kagylót,
azt is, és majd meséljen el
mindent, integettünk.

Szép volt a tenger, tényleg
szép volt, mondta, majd mi
is meglátjuk, csak várjuk ki,
amíg a homok leülepszik az
üvegben, és mi vártuk, hogy
megnyugodjanak a homok-
szemek, hogy leüljenek, mint
nagyapám a tenger után,
szép, tényleg szép,
de a sirályok, ha azt hallottuk
volna, ahogy beszélnek,
annak párja nincs, az szebb,
mint a tenger,
csak nem értette, mondta, nem
értette, mit mondanak.

És én a buszon
kifelé integetek, rajtam a sor,
hogy megnézzem, milyen szép,
hogy ha majd hazaértem,
elmeséljem – tényleg az,
és hogy milyen

szépen mesélnek a sirályok,
milyen szépen mesélnek az
öregről, aki egy üvegben
hazavitte a tengert.

Ha esni fog

Sosem hittem el, hogy azért fáj
a lába, mert eső lesz, nem hittem
el, hogy megérzi, hogy jeleznek
a csontjai, pedig egy gyerek
mindent elhisz az anyjának, és
el is hittem mindent, csak ezt az
egyet nem, elképzelhetetlen volt
már gyerekként is, bár most már
én is megérezem, ha eső lesz, érzem,
hogy fájnak anyám csontjai.